

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202328
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5318202328.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): G.. Y. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XX, XXX XX N., právne zast. JUDr. Sabína Hodoňová, PhD., advokátka so sídlom Mariánske námestie 31, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 430814/2018 zo dňa 25.07.2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31S/16/2020 zo dňa 25.05.2021, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

- I.
Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Orgán verejnej správy - Mesto Čadca ako príslušný správca dane v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „správca dane“) podľa § 99e ods. 1 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o miestnych daniach“) a podľa všeobecne záväzného nariadenia Mesta Čadca č. 2/2017 o miestnych daniach (ďalej aj „VZN Mesta Čadca č. 2/2017“) vyrubil žalobcovi daň z nehnuteľností (bytu) na zdaňovacie obdobie roku 2018 vo výške 17,20 eur.

2. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 430814/2018 zo dňa 25.07.2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil. Žalovaný rozhodnutie odôvodnil tým, že správca dane pri vyrubení dane z nehnuteľnosti vychádzal z údajov v podanom daňovom priznaní na rok 2005 a z katastra nehnuteľností - listu vlastníctva č. XXXX. Z uvedených listinných dôkazov mal za preukázané, že daňový subjekt je daňovníkom dane z bytov podľa § 13 ods. 1 a ods. 2 zákona o miestnych daniach. Na základe výpisu z listu vlastníctva č. XXXX žalovaný zistil, že žalobca je spolu s W. P. vlastníkom predmetného bytu č. XX v spoluvlastníckom podiele 1/1. Žalobca v daňovom priznaní na rok 2005 uviedol, že je spoluvlastníkom bytu splnomocneným na podanie daňového priznania aj za spoluvlastníka, správca dane preto správne v zmysle § 13 ods. 2 zákona o miestnych daniach vyrubil daň z nehnuteľností na rok 2018 žalobcovi.

- II.

Konanie pred krajským súdom

3. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu na Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“), ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 31S/100/2018 zo dňa 21.11.2018 odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že s účinnosťou od 01.01.2016 musí byť žalobca v konaní pred správnym súdom v zásade zastúpený advokátom, pričom už aj žaloba musí byť spísaná advokátom a v predmetnej veci sa podľa krajského súdu nejednalo o výnimku z povinného zastupovania v zmysle § 49 ods. 2 SSP.

4. Žalobca sa domáhal zrušenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 31S/100/2018 zo dňa 21.11.2018 kasačnou sťažnosťou z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Žalobca namietal, že absenciu právneho zastúpenia advokátom v správnom súdnictve je možné odstrániť tým, že si žalobca zvolí kvalifikovaného zástupcu a plnomocenstvo doloží k žalobe. Krajský súd žalobcu na predloženie plnomocenstva nevyzval a bez ďalšieho vydal napadnuté rozhodnutie. Predmetný postup označil žalobca za príliš formálny.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) uznesením sp. zn. 4Sžfk/34/2019 zo dňa 14.01.2020 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 31S/100/2018 zo dňa 21.11.2018 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR sa nestotožnil s postupom, ktorý zvolil krajský súd po zistení nesplnenia podmienky povinné právneho zastúpenia žalobcu, spočívajúcom v odmietnutí správnej žaloby, bez uskutočnenia akýchkoľvek krokov smerujúcich k odstráneniu uvedeného nedostatku. Najvyšší súd SR mal za to, že v prípade, ak žalobca nie je zastúpený advokátom v konaní pred správnym súdom, na ktoré sa nevzťahuje výnimka z povinného právneho zastúpenia, ide o odstrániteľný nedostatok procesnej podmienky. Najvyšší súd SR zvýraznil, že pri odstraňovaní procesných podmienok je dôležité, aby správne súdy nepostupovali príliš formalisticky a „automaticky“ k odmietnutiu žaloby, čím by mohlo dôjsť k zásahu do práva žalobcu na prístup k správne súdu.

6. Najvyšší súd SR v uznesení zdôraznil, že v ďalšom konaní pred správnym súdom bude potrebné považovať žalobu za relevantnú podanú v lehote ustanovenej SSP. Pokiaľ žalobca prostredníctvom zvoleného advokáta doloží správne súdu žalobu po uplynutí zákonnej lehoty, správny súd musí vychádzať z obsahu žaloby podanej do uplynutia lehoty s tým, že bude viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby.

7. Žalobca v žalobe doručenej krajskému súdu dňa 24.08.2018 žiadal o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 430814/2018 zo dňa 25.07.2018, keď uviedol, že nemá dohodu so spoluvlastníčkou nehnuteľnosti, že môže konať v jej mene tvrdiac, že takáto dohoda nikdy nebola a on takúto dohodu nikdy neuzavrel a ani nepodpísal. Žalobca uviedol, že spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti je 1/2 a nie 1/1, ako uvádzajú orgány verejnej správy a mal za to, že platil polovičnú daň za byt.

8. Žalovaný vo vyjadrení ku správnej žalobe žiadal túto žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Žalovaný zotrval na svojich vyjadreniach uvedených v napadnutom rozhodnutí. Uviedol, že žalobca je spoluvlastníkom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dane z bytov. Nakoľko v roku 2005 uviedol seba ako zástupcu splnomocneného spoluvlastníkom v konaní vo veci vyrubenia dane z nehnuteľností a uvedenú skutočnosť ani v nasledujúcich rokoch nezmenil, správca dane aj žalovaný žalobcu považuje v zmysle zákona o miestnych daniach za daňovníka dane z nehnuteľností. Žalovaný uviedol, že v prípade, ak u žalobcu došlo k zmene skutočností uvedených v podanom daňovom priznaní a tieto zmeny majú vplyv na zmenu základu dane z nehnuteľností, mal žalobca postupovať podľa § 99b zákona o miestnych daniach. Pokiaľ žalobca tvrdí, že údaje uvedené na liste vlastníctva sú nepravdivé, resp. bez jeho vedomia zmenené, na túto námietku nemôže žalovaný prihliadať, pretože toto tvrdenie nebolo žiadnym hodnoverným dôkazom preukázané, t. j. hodnovernosť zápisu v katastri nehnuteľností nebola spochybnená.

9. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 20.11.2020 zopakoval, že nikdy neuzavrel dohodu na zastupovanie spoluvlastníka na podanie daňového priznania. Uviedol, že Okresný súd Čadca rozsudkom sp. zn. 8C/59/2003 zo dňa 03.12.2003 rozviedol manželstvo žalobcu s W. P. (rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.03.2004). Žalobca mal za to, že momentom zániku manželstva zaniklo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a preto ak správca dane pri vyrubení dane postupoval podľa § 99e ods. 5 zákona o miestnych daniach nepostupoval správne. Momentom zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov došlo k zmene vlastníckych práv daňového subjektu k nehnuteľnosti a v čase vyrubenia dane z

nehnuteľnosti (rok 2018) žalobca nebol jediným daňovníkom dane z nehnuteľnosti. Žalobca vo vyjadrení taktiež uviedol, že predmetnú nehnuteľnosť neužíva.

10. Dňa 25.05.2021 vyhlásil krajský súd rozsudok sp. zn. 31S/16/2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorým zamietol žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) ako nedôvodnú a žalobcovi a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

11. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

- pri bytoch je daňovníkom dane z bytov vlastníkom bytu alebo vlastníkom nebytového priestoru v bytovom dome určenom na bývanie. Pre vznik daňovej povinnosti je dôležitý dátum vkladu, od ktorého je osoba, ktorá nadobudla vlastníctvo bytu alebo nebytového priestoru, povinná do 30 dní správcovi dane túto skutočnosť oznámiť a od nasledujúceho zdaňovacieho obdobia sa stáva daňovníkom, ktorý má povinnosť predložiť priznanie k dani a vykonávať ďalšie úkony v daňovom konaní. Ak je byt alebo nebytový priestor v bytovom dome v spoluvlastníctve viacerých osôb, daňovníkom dane z bytov je každá fyzická alebo právnická osoba podľa výšky svojho spoluvlastníckeho podielu. Podiel spoluvlastníctva vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva nehnuteľnosti,

- zákon o miestnych daniach ponechal možnosť dohody spoluvlastníkov na podanie daňového priznania. Ak sa všetci spoluvlastníci dohodnú, daňovníkom dane z bytov zastupuje jeden z nich a ostatní spoluvlastníci za daň ručia do výšky svojho podielu na dani. Novela zákona o miestnych daniach upresnila, že ak je byt alebo nebytový priestor v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, daňovníkom dane z pozemkov sú obaja manželia a za daň ručia v plnej výške obidvaja manželia spoločne a nerozdielne. Pri bezpodielovom spoluvlastníctve manželov správca dane vyrubí daň rozhodnutím tomu z manželov, ktorý podal príslušné priznanie. Za nehnuteľnosť, ktorá je v spoluvlastníctve viacerých osôb, sa daň z nehnuteľnosti vyrubí každej fyzickej osobe alebo právnickej osobe za jej spoluvlastnícky podiel vtedy, ak sa do 31.01.2013 spoluvlastníci nedohodli, že daňové priznanie za celú nehnuteľnosť podá zástupca, ktorého spoločne určili dohodou. Ak sa všetci spoluvlastníci dohodli tak, že priznanie podá zástupca, ktorého spoločne určili dohodou, správca dane za celú nehnuteľnosť, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve viacerých osôb, vyrubí daň rozhodnutím zástupcovi, ktorý na základe ich dohody podal príslušné priznanie. Vo vzťahu k tejto dohode spoluvlastníkov zákon o miestnych daniach žiadne kogentné náležitosti neobsahuje - zákon nepožaduje, aby táto dohoda bola urobená v písomnej forme a nutnosť písomnej formy nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 9 ods. 2 daňového poriadku,

- žalobca v žiadnom zo svojich vyjadrení v administratívnom konaní nespochybnil, že je spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, ktorý je predmetom dane. Správca dane postupoval v súlade so zákonom, keď vyrubil daň z bytu žalobcovi, ktorý sa podľa vlastného tvrdenia obsiahnutého v daňovom priznaní k dani z nehnuteľnosti z 21.0.2005 vo vzťahu k dani z bytu sám označil za spoluvlastníka určeného dohodou (t. j. sám označil seba ako zástupcu v konaní vo veci vyrubenia dane z nehnuteľnosti), pričom žalobca od roku 2005 uvedenú skutočnosť ani v nasledujúcich rokoch nezmenil. Správca dane ako aj žalovaný v zmysle zákona o miestnych daniach správne považovali za daňovníka dane z nehnuteľností práve žalobcu. V kontexte tvrdení žalobcu nemožno prehliadnúť, že keď žalobca v roku 2005 podával daňové priznanie bol už rozvedený a v tom čase už zaniklo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov,

- čo sa týka samotného vyporiadania majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a W. P., vrátane bytu, ktorý je predmetom dane, podľa rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 7C/31/2006 zo dňa 08.03.2017 súd okrem iného prikázal do výlučného vlastníctva W. P. byt, ktorý je predmetom dane. Predmetný rozsudok však v dôsledku podaného odvolania nenadobudol právoplatnosť a odvolacie konanie je vedené na krajskom súde pod sp. zn. 6Co/145/2020 a ani v čase rozhodovania správneho súdu nebolo v predmetnej veci rozhodnuté,

- Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) vo svojom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 341/2009 zo dňa 01.10.2009 dospel k záveru, že podanie návrhu na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdnou cestou má za následok prerušenie behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty a zároveň nenastane zákonná fikcia vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva ex lege, pričom v takomto prípade prekluzívna lehota počas trvania konania (od uplatnenia nároku na súde) neplynie. Ak účastník konania v začatom konaní riadne nepokračuje (konanie sa skončí inak, než meritórnym rozhodnutím), nastáva stav, ako keby ku konaniu vôbec nedošlo,

- označený byt, ktorý je predmetom dane, je nutné nielen na účely príslušného daňového konania považovať za byt, ktorý je stále v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov s tým výnimočným špecifikom, že hoci bezpodielové spoluvlastníctvo už zaniklo, ale stále nebolo vyporiadané žiadnym zo zákonom aprobovaných spôsobov, pričom vo vzťahu k nemu v dôsledku podania návrhu na súd, nemohla nastať ani fikcia vyporiadania v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. S týmto

stavom korešponduje aj v čase rozhodovania krajského súdu stále aktuálny zápis na liste vlastníctva č. XXXX katastrálne územie C., na ktorom sú ako vlastníci predmetného bytu aj naďalej (t. j. aj v čase daňového konania) zapísaní žalobca aj W. P. (bývala manželka žalobcu) v spoluvlastníckom podiele 1/1. Hodnovernosť tohto zápisu v katastri nehnuteľností nebola spochybnená. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd dospel k záveru, že pokiaľ bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, na vyporiadanie ktorého bol podaný návrh na súd nie je právoplatne vyporiadané súdnym rozhodnutím, resp. v dôsledku zastavenia súdneho konania ohľadne tohto druhu spoluvlastníctva nenastala vyššie označená zákonná fikcia v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, práva a povinnosti voči tretím osobám majú solidárny charakter,

- vo vzťahu k žalobnej námietke o neužívaní predmetu dane - bytu, pre vznik daňovej povinnosti je právne irelevantné, či daňový subjekt (spoluvlastník alebo vlastník) nehnuteľnosti túto nehnuteľnosť aj reálne užíva alebo nie.

III.

Konanie na kasačnom súde

A) Kasačná sťažnosť

12. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

13. Sťažovateľ v rámci vymedzených sťažnostných dôvodov uviedol najmä tieto sťažnostné body:

14. Nespochybnil skutočnosť, že v daňovom priznaní z roku 2005 je pod číslom 12 „spoluvlastník určený dohodou“ vyznačené krížikom „áno“, ale zo žiadnej časti daňového priznania nevyplýva, že by malo ísť o dohodu podľa § 13 ods. 2 zákona o miestnych daniach. Sťažovateľ mal za to, že zákon o miestnych daniach výslovne predpokladá dohodu o zastupovaní spoluvlastníkov a túto nemožno nahradiť vyznačením krížika k slovnému spojeniu „spoluvlastník určený dohodou“. Sťažovateľ poukázal na to, že jeho úmyslom bolo splniť si povinnosť vo vzťahu ku 1/2 bytu s príslušenstvom, čo vyplýva aj z vyznačenia V. oddiel - sumarizácia pod bodom 5, kde v kolónke uviedol 0,5.

15. Sťažovateľ nahliadol do spisu na Mestskom úrade Čadca, kde si vyhotovil fotografiu prvej strany originálu daňového priznania, z ktorého vyplýva, že v prílohe č. 1 IV. oddiel - daň z bytov v bode 15 v stĺpci daňovník - výmera podlahových plôch (u spoluvlastníkov vo výške ich spoluvlastníckeho podielu) bola pôvodne uvedená výmera 33,38 a rovnako tak v bode 17 v stĺpci daňovník - výmera podlahových plôch podliehajúcich dani (u spoluvlastníkov vo výške ich spoluvlastníckeho podielu) bola rovnako pôvodne uvedená výmera 33,38, ktorá bola následne niekým zabielená a nahradená výmerou „67“. Sťažovateľ uviedol, že takúto úpravu daňového priznania neurobil sám a má za to, že takú úpravu ani urobiť nemožno. Z písma, ktorým bola uskutočnená oprava, má za to, že túto úpravu priznania urobil správca dane, pretože zodpovedá písmu, ktorým je vyplnený stĺpec správca. Sťažovateľ uviedol, že aj stĺpce sú vyplnené perom s inou farbou tuhy a aj vyznačenie krížikom v bode 12 je rovnako doplnené perom, ktorým bol v ďalšom texte vyplnený stĺpec správca. Sťažovateľ uviedol, že až nahliadnutím do spisu zistil, že daňové priznanie bolo upravované a je zjavné, že v spise správneho orgánu sa originál daňového priznania ani jeho riadna fotokópia nenachádzajú.

16. Medzi spoluvlastníkmi k dohode nikdy nedošlo, z textu daňového priznania dohodu o daňovníkovi, či zástupcovi vyvodiť nemožno, nakoľko ani nepoužíva slovné spojenia plynúce zo zákona a napokon aj zo samotného textu daňového priznania. Sťažovateľ pri vyznačení polovičnej výmery bytu, či použitia označenia 0,5 v časti sumarizácie počtu bytov, za ktoré sa podáva daňové priznanie jednoznačne deklaroval, že mieni podať daňové priznanie iba za 1/2 nehnuteľnosti a nechce byť ani jediným daňovníkom, t. j. spoluvlastníkom nehnuteľnosti.

17. Sťažovateľ uviedol, že už v podanej správnej žalobe deklaroval, že je vlastníkom 1/2 nehnuteľnosti a poukázal v tejto súvislosti na list vlastníctva č. XXXX. Krajský súd konštatoval, že nehnuteľnosť je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, čomu svedčí zápis v liste vlastníctva č. XXXX, na ktorom je zapísaný ako bezpodielový spoluvlastník nehnuteľnosti o veľkosti 1/1.

18. Sťažovateľ platil daň, ktorá mu bola vyrubená, avšak po celý čas sa domnieval, že ide o platbu dane pripadajúcej na jeho podiel v zmysle daňového priznania v znení, ako ho sám predložil správcovi dane (bez úprav) a nie o platbu dane za celú nehnuteľnosť.

19. Nie je zrejmé, podľa ktorej časti § 13 ods. 2 v spojení s § 99e ods. 5 zákona o miestnych daniach súd považuje rozhodnutie žalovaného za správne, keď vyvodzuje správnosť rozhodnutia žalovaného z existencie dohody spoluvlastníkov a v bode 16 sa zaoberá existenciou bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V zmysle bodu 13 napadnutého rozsudku sa javí, že rozhodnutie žalovaného je správne, pretože medzi spoluvlastníkmi existuje dohoda a v zmysle bodu 16, že nehnuteľnosť je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a daňovníkom je žalobca, pretože podával daňové priznanie. Sťažovateľ tu uviedol, že podával daňové priznanie v čase, keď zákon o miestnych daniach neobsahoval úpravu, v zmysle ktorej by mu mala byť vyrubená daň z nehnuteľnosti ako celku len z dôvodu, že vo vzťahu k nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov to bol on, kto podával daňové priznanie. Napokon v zmysle aktuálnej právnej úpravy je podmienkou, aby v prípade nehnuteľnosti v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov bolo podané daňové priznanie niektorým z manželov. Sťažovateľ však v čase podania daňového priznania (t. j. 21.02.2005) status manžela nemal. Bývalí manželia boli rozvedení a on tak daňové priznanie podával iba ako spoluvlastník, ktorý navyše prejavil vôľu sám za seba.

20. Krajský súd použil neprávny právny predpis, keď mal správne použiť zákon o miestnych daniach v znení účinnom k 21.02.2005 a tento následne správne interpretovať tak, že sťažovateľ mohol byť daňovníkom iba v prípade preukázania existencie dohody spoluvlastníkov. Krajský súd súčasne nesprávne interpretoval zákon o miestnych daniach s tým, že dospel k záveru, že na konštatovanie existencie dohody v zmysle § 13 ods. 2 zákona o miestnych daniach postačuje vyznačenie križička v bode 12 daňového priznania a ani toto vyznačenie nevyjadruje, že by sťažovateľ mienil sám a v plnej výške uhrádzať daň z nehnuteľnosti. Krajský súd mal vec správne posúdiť tak, že medzi spoluvlastníkmi nikdy nebola uzatvorená dohoda o daňovníkovi, či zástupcovi daňovníkov z dane z bytov a daňovníkom dane z bytov je každý zo spoluvlastníkov podľa výšky svojho spoluvlastníckeho podielu, v dôsledku čoho je potrebné rozhodnutie žalovaného zrušiť.

B) Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

21. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s právnym názorom krajského súdu a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť. Žalovaný mal za to, že krajský súd v predmetnej veci rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a to na základe preukázaného skutkového stavu.

IV.

Právny názor kasačného súdu

22. Kasačný senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

23. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane o vyrubení dane z nehnuteľnosti (bytu) za zdaňovacie obdobie - rok 2018 v sume 17,20 eur. Sťažovateľ predovšetkým namietal, že mu bola daň vyrubená nesprávne v plnej výške, a to napriek tomu, že je podielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, t. j. bytu, ktorý je predmetom dane.

24. Kasačný súd v medziach kasačnej sťažnosti preskúmal rozsudok krajského súdu a stotožnil sa so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených orgánmi verejnej správy ako aj sťažovateľom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

25. Podľa § 1 zákona o miestnych daniach týmto zákonom sa ustanovujú miestne dane a miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.

26. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o miestnych daniach miestnymi daňami, ktoré môže ukladať obec, sú daň z nehnuteľností.

27. Podľa § 3 zákona o miestnych daniach zdaňovacím obdobím miestnych daní uvedených v § 2 ods. 1 písm. a)... je kalendárny rok.

28. Podľa § 4 písm. c) zákona o miestnych daniach daň z nehnuteľností zahŕňa daň z bytov a z nebytových priestorov v bytovom dome (ďalej aj „daň z bytov“).

29. Podľa § 13 ods. 2. zákona o miestnych daniach ak sú byty alebo nebytové priestory v spoluvlastníctve viacerých daňovníkov, daňovníkom dane z bytov je každý spoluvlastník podľa výšky svojho spoluvlastníckeho podielu. Ak sa všetci spoluvlastníci dohodnú, daňovníkom dane z bytov zastupuje jeden z nich a ostatní spoluvlastníci za daň ručia do výšky svojho podielu na dani. Ak je byt alebo nebytový priestor v bytovom dome v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, daňovníkom dane z bytov sú obaja manželia, ktorí ručia za daň spoločne a nerozdielne.

30. Podľa § 14 ods. 1 zákona o miestnych daniach predmetom dane z bytov v bytovom dome, v ktorom aspoň jeden byt alebo nebytový priestor nadobudli do vlastníctva fyzická osoba alebo právnické osoby, sú byty a nebytové priestory.

31. Podľa § 15 zákona o miestnych daniach základom dane z bytov je výmera podlahovej plochy bytu alebo nebytového priestoru v m².

32. Podľa § 16 ods. 2 prvá veta zákona o miestnych daniach ročnú sadzbu dane z bytov alebo nebytový priestor podľa odseku 1 môže správca dane všeobecne záväzným nariadením podľa miestnych podmienok v obci, jej jednotlivej časti alebo v jednotlivom katastrálnom území znížiť alebo zvýšiť s účinnosťou od 01. januára príslušného zdaňovacieho obdobia.

33. Podľa § 18 ods. 1 zákona o miestnych daniach daňová povinnosť vzniká 01. januára zdaňovacieho obdobia nasledujúce po zdaňovacom období, v ktorom sa daňovník stal vlastníkom, správcom, nájomcom alebo užívateľom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dane, a zaniká 31. decembra zdaňovacieho obdobia, v ktorom daňovníkovi zanikne vlastníctvo, správa, nájom alebo užívanie nehnuteľnosti. Ak sa daňovník stane vlastníkom, správcom, nájomcom alebo užívateľom nehnuteľnosti 01. januára bežného zdaňovacieho obdobia, vzniká daňová povinnosť týmto dňom.

34. Podľa § 18 ods. 2 prvá a druhá veta zákona o miestnych daniach na vyrubenie dane z nehnuteľnosti je rozhodujúci stav k 01. januáru zdaňovacieho obdobia. Na zmeny skutočností rozhodujúcich pre daňovú povinnosť, ktoré nastanú v priebehu zdaňovacieho obdobia, sa neprihliada, ak tento zákon neustanovuje inak.

35. Podľa § 12 VZN Mesta Čadca č. 2/2017 správca dane určuje v súlade s § 16 ods. 2 zákona o miestnych daniach ročnú sadzbu dane z bytov a nebytových priestorov za každý aj začatý m² podlahovej plochy bytu a nebytového priestoru vo výške 0,2493 v katastrálnom území C..

36. Podľa § 143 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“) v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

37. Podľa § 144 Občianskeho zákonníka veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním.

38. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov.

39. Podľa § 149 ods.1 Občianskeho zákonníka ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

40. Podľa § 149 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak dôjde k vyporiadaniu dohodou, sú manželia povinný vydať si na požiadanie písomné potvrdenie o tom, ako sa vyporiadali.

41. Podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

42. Podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastníci užíva. O ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné.

43. Sťažovateľ prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu vymedzil v prvom rade podľa sťažnostného dôvodu v zmysle § 440 ods.1 písm. g) SSP namietajúc, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti (rovnako ako v správnej žalobe) namietal, že nikdy neuzavrel dohodu na zastupovanie spoluvlastníka na podanie daňového podania aj za spoluvlastníka podľa § 13 ods. 2 zákona o miestnych daniach.

44. Kasačný súd mal z obsahu súdneho a administratívneho spisu preukázané, že správca dane (Mesto Čadca) rozhodnutím č. 003831/2018 zo dňa 24.04.2018 vo vzťahu k sťažovateľovi podľa § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach vyrubil daň z nehnuteľnosti na rok 2018 vo výške 17,20 eur. Žalovaný rozhodnutím č. 430814/2018 zo dňa 25.07.2018 potvrdil rozhodnutie správcu dane. V odôvodnení konštatoval, že pri vyrubení dane správca dane vychádzal z podaného daňového priznania za rok 2005 a z katastra nehnuteľností, a to listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie C.. Z uvedených listinných dokladov mal za to, že sťažovateľ je daňovníkom v zmysle § 13 ods. 1 a ods. 2 zákona o miestnych daniach.

45. Daňovník, ako osoba povinná platiť daň z bytov a nebytových priestorov v bytovom dome (ďalej aj „daň z bytov“), je taxatívne stanovený v § 13 zákona o miestnych daniach. V rámci právnej úpravy dane z bytov, ako typicky majetkovej dane, je zvýraznená zásada, podľa ktorej je daňovníkom vlastník (jedinú výnimku tu predstavuje daňovník, ktorým je správca bytu alebo nebytového priestoru vo vlastníctve štátu alebo vyššieho územného celku). V zmysle § 18 ods. 1 zákona o miestnych daniach daňová povinnosť vzniká 1. januára zdaňovacieho obdobia nasledujúceho po zdaňovacom období, v ktorom sa daňovník stal vlastníkom (prípadne správcom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom dane) a zaniká 31. decembra zdaňovacieho obdobia, v ktorom daňovníkovi zanikne vlastnícke právo (prípadne správa bytu). Kto je vlastníkom bytu v zásade vyplýva z katastra nehnuteľností. V zmysle materiálnej publicity katastra nehnuteľností [zásada hodnovernosti a záväznosti upravená v § 70 a 71 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľní a zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon)] údaje o vlastníckom práve uvedené v katastri nehnuteľností sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Preto údaj o vlastníckom práve k bytu, zapísaný v katastri nehnuteľností je aj pre orgány verejnej správy záväzný, pokiaľ sa nepreukáže hodnoverných spôsobom inak.

46. Z obsahu administratívneho spisu ako aj zo súdneho spisu a najmä z listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie C. je zrejmé, že v katastri nehnuteľností je zapísané vlastnícke právo k bytu, ktorý je predmetom dane (t. j. byt č. XX, vchod W., poschodie X v bytovom dome súp. č. XXXX), v prospech sťažovateľa, a to spolu s W. P., rod. M., v spoluvlastníckom podiele 1/1. Kasačný súd mal z uvedeného preukázané, že predmetný byt je aj naďalej v bezpodielovom spoluvlastníctve sťažovateľa a W. P..

47. Kasačný súd si uvedomuje, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že Okresný súd Čadca rozsudkom sp. zn. 8C/59/2003 zo dňa 03.12.2003, ktorý nadobudol právoplatnosť v časti o rozvod manželstva dňa 09.03.2004 vyplýva, že manželstvo sťažovateľa a W. P. zaniklo, čím došlo aj k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“). V zmysle § 148 a nasl. Občianskeho zákonníka ak zanikne BSM, vykoná sa jeho vyporiadanie, ktoré môže nastať dohodou, rozhodnutím súdu alebo zákonnou fikciou vyporiadania po uplynutí lehoty troch rokov od právoplatného rozhodnutia súdu o rozvode manželstva. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že bývalá manželka sťažovateľa sa síce domáhala vyporiadania BSM (predmetom čoho je aj byt, ktorý je predmetom dane), a to podaním žaloby na súd v zákonnej lehote troch rokov odo dňa zániku BSM, avšak ani ku dňu rozhodnutia krajského súdu nebola vec (ktorá je vedená na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 6Co/145/2020) právoplatne rozhodnutá.

48. Krajský súd správne poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 341/09 zo dňa 01.10.2009, v ktorom sa Ústavný súd SR stotožnil s názorom krajského súdu korešpondujúcim so stabilnou judikatúrou všeobecných súdov, podľa ktorého „podanie návrhu na vyporiadanie BSM súdnou cestou má za následok prerušenie behu hmotnoprávnej trojročnej lehoty a zároveň nenastane zákonná fikcia vyporiadania BSM ex lege, pričom v takomto prípade prekluzívna lehota počas trvania konania (od uplatnenia nároku na súde) neplynie“.

49. Kasačný súd poukazuje na to, že napriek zániku BSM v roku 2004 nedošlo k jeho vyporiadaniu ani ku zdaňovaciemu obdobiu roku 2018. Právny režim zaniknutého avšak nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva sa až do jeho vyporiadania riadi primerane úpravou Občianskeho zákonníka o bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a vzájomné vzťahy bývalých manželov týkajúce sa užívania a správy spoločných vecí sa v čase vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva riadia analogicky ustanoveniami § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka. Preto aj byt, ktorý je predmetom dane, a ktorý bol nadobudnutý pred rozvodom manželstva a teda bol predmetom BSM, je i naďalej v BSM až do právoplatného rozhodnutia súdu o jeho vyporiadaní. Až takéto rozhodnutie súdu o vyporiadaní BSM bude podkladom na zmenu vlastníckych práv záznamom v katastri nehnuteľností.

50. Situáciu, keď je byt (resp. nebytový priestor) v spoluvlastníctve viacerých osôb upravuje § 13 ods. 2 zákona o miestnych daniach. Novelou zákona o miestnych daniach (zákonom č. 460/2011 Z. z.) bol § 13 ods. 2 zákona o miestnych daniach doplnený s účinnosťou od 01.12.2012 a v rámci tohto ustanovenia sa pripojila veta: „Ak je byt alebo nebytový priestor v bytovom dome v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, daňovníkom dane z bytov sú obaja manželia, ktorí ručia za daň spoločne a nerozdielne.“. Platný zákon do 30.11.2012 osobitne určoval daňovníka dane z bytov len v prípade podielového spoluvlastníctva. V zmysle dôvodovej správy k návrhu zákona č. 460/2011 Z. z. si jednoznačnú právnu úpravu vyžiadali poznatky z praxe v prípade, ak je byt v bezpodielovom spoluvlastníctve. Podľa platnej právnej úpravy sú daňovníkom z bytu obaja manželia. Z uvedeného zároveň vyplýva, že daňovníkom z bytu sú aj bývalí manželia podľa § 13 ods. 2 zákona o miestnych daniach, a to až do právoplatného rozhodnutia súdu o vyporiadaní BSM.

51. Kasačný súd na doplnenie uvádza, že daň z bytu je ako majetková daň vyrubená v rámci vyrubovacieho konania rozhodnutím správca dane, v ktorom tento správca dane určí sumu dane, ktorú má daňovník zaplatiť, alebo rozdiel dane oproti už vyrubenej dani. Povinnosť obciam, ako príslušným správcom dane z nehnuteľností, každoročne vyrubiť daň z nehnuteľností rozhodnutím, ukladá zákon o miestnych daniach a zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Rozhodnutie o vyrubení dane z bytu je rozhodnutím správca dane, ktoré má právnu záväznosť len voči daňovníkovi. Ide o rozhodnutie adresné, pričom daňové konanie nepripúšťa, aby napríklad pre nedostatok predložených dôkazov o daňovej povinnosti bolo upustené od vydania rozhodnutia o vyrubení dane. Pri vydávaní rozhodnutia, ktorým správca dane vyrubuje daň z nehnuteľnosti, sa musí vychádzať zo stavu vecí zisteného v daňovom konaní. Správca dane je povinný zistiť presne a úplne tie skutočnosti, ktoré sú ako podklady potrebné pre vydanie rozhodnutia. Správca dane pri vydávaní rozhodnutí nie je viazaný len návrhmi účastníkov daňového konania, ale je jeho povinnosťou, aby predložené dôkazy zhodnotil a použil všetky procesné prostriedky na zistenie materiálnej pravdy. Pri vyrubení dane správca dane vychádza z ustanovení zákona platného v konkrétnom zdaňovacom období (v danom prípade zdaňovacie obdobie roku 2018), z údajov daňového priznania predloženého daňovníkom a všeobecne záväzného nariadenia o dani z nehnuteľnosti platného a účinného na príslušné zdaňovacie obdobie (rok 2018). Správca dane vyrubuje daň z nehnuteľností

v celkovej sume každoročne na celé zdaňovacie obdobie rozhodnutím podľa stavu k 1. januáru príslušného zdaňovacieho obdobia počas celého zdaňovacieho obdobia.

52. Kasačný súd má v zmysle uvedeného za to, že správca dane postupoval správne, keď s ohľadom na predložené listinné doklady a zisťovanie v katastri nehnuteľností ustálil ako jedného daňovníka dane z bytu sťažovateľa, ako bezpodielového spoluvlastníka bytu. Správca dane pritom správne vychádzal z daňového podania, ktoré podal sťažovateľ v roku 2005, nakoľko sťažovateľ nepodal čiastkové daňové podanie ani opravné daňové podanie.

53. Kasačný súd aj s ohľadom na námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti poukazuje na to, že § 99d zákona o miestnych daniach, ktorý upravuje podanie daňového priznania v prípade bytu, ktorý je v BSM nadobudol účinnosť od 01.12.2012 na základe novely zákona o miestnych daniach zákonom č. 460/2011. V čase podania daňového priznania sťažovateľom (21.02.2005) bolo podanie daňového priznania upravené v § 19 zákona o miestnych daniach v znení účinnom do 01.12.2012.

54. Podľa § 19 ods. 1 zákona o miestnych daniach v znení účinnom do 01.12.2012 daňové priznanie je daňovník povinný podať príslušnému správcovi dane do 31. januára toho zdaňovacieho obdobia, v ktorom mu vznikla daňová povinnosť, ak tento zákon neustanovuje inak, a v ďalších zdaňovacích obdobiach do tohto termínu, len ak nastali zmeny skutočností rozhodujúcich na vyrubenie dane z nehnuteľností. Za zmeny skutočností rozhodujúcich na vyrubenie dane sa nepovažuje zmena sadzieb dane z nehnuteľností. Daňovník, ktorý nadobudne nehnuteľnosť vydražením v priebehu zdaňovacieho obdobia, je povinný podať priznanie do 15 dní odo dňa vzniku daňovej povinnosti.

55. Podľa § 19 ods. 2 zákona o miestnych daniach v znení účinnom do 01.12.2012 ak je pozemok, stavba, byt a nebytový priestor v bytovom dome v spoluvlastníctve viacerých osôb (§5 ods. 4, § 9 ods. 3 a § 13 ods. 2), priznanie podá každá fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak sa spoluvlastníci dohodnú, priznanie podá ten, koho dohodou určili spoluvlastníci, pričom túto skutočnosť musia písomne oznámiť správcovi dane pred uplynutím lehoty na podanie daňového priznania.

56. Nakoľko v čase podania daňového priznania (21.02.2005) absentovala špeciálna právna úprava podávania daňového priznania v prípade bezpodielového spoluvlastníctva manželov, sťažovateľ podal daňové priznanie v zmysle právnej úpravy § 19 ods. 2 zákona o miestnych daniach v znení účinnom do 01.12.2012 ako spoluvlastník bytu, ktorý je predmetom dane, a to ako spoluvlastník, ktorý je určený dohodou. Táto skutočnosť celkom jasne vyplýva z bodu 12 daňového priznania. Kasačný súd sa stotožňuje s tvrdením krajského súdu, a síce, že zákon o miestnych daniach nevyžaduje osobitnú formu dohody spoluvlastníkov, ani neustanovuje osobitné náležitosti dohody. Kasačný súd nesúhlasí s námietkou sťažovateľa, že zákon o miestnych daniach vyžaduje verifikáciu dohody spoluvlastníkov a túto nemožno nahradiť vyznačením križička v daňovom priznaní. Kasačný súd tu poukazuje aj na to, že zákon o miestnych daniach ani iný právny predpis nevyžaduje dohodu spoluvlastníkov ako osobitnú prílohu k daňovému priznaniu a túto ani nevyžaduje správca dane pri predložení daňového priznania.

57. Kasačný súd má preto za to, že správca dane postupoval správne, keď vo vzťahu k zdaňovaciemu obdobiu roku 2018 vychádzal z podaného daňového priznania zo strany sťažovateľa, ktoré sťažovateľ správcovi dane predložil v roku 2005 a vyrubil daň z bytu za zdaňovacie obdobie roku 2018 sťažovateľovi. Kasačný súd poukazuje na to, že v prípade, ak by od podania daňového priznania došlo k zmene, ktorá ovplyvní daňovú povinnosť daňovníka, daňovník má povinnosť v zmysle § 99b zákona o miestnych daniach podať čiastkové priznanie k dani z nehnuteľností. Avšak, ako bolo uvedené vyššie, je zrejmé, že právny stav (t. j. vlastnícke právo a právny režim k bytu, ktorý je predmetom dane) sa od podania daňového priznania nezmenil. Byt, ktorý je predmetom dane, aj naďalej podlieha právnomu režimu bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

58. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu v tom, že sťažovateľ v rámci administratívneho konania a v rámci správneho súdneho konania nepredložil žiaden hodnoverný dôkaz, ktorým by spochybnil, resp. vyvrátil údaje zapísané v katastri nehnuteľností, tieto sú preto v zmysle § 70 a § 71 katastrálneho zákona hodnoverné a záväzné. Ak bolo v konaní preukázané z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie C., byt, ktorý je predmetom dane je v bezpodielovom spoluvlastníctve sťažovateľa. Táto skutočnosť v konaní nebola spochybnená či vyvrátená sťažovateľom a kasačný súd ju mal preukázanú z údajov katastra nehnuteľností, pričom výpis z listu vlastníctva, ktorý bol

predložený spolu s kasačnou sťažnosťou (na ktorom je uvedený spoluvlastnícky podiel sťažovateľa 1/2) nekorešponduje so zapísanými údajmi v katastri nehnuteľností.

59. Čo sa týka námietky sťažovateľa uplatnenej v kasačnej sťažnosti, týkajúcej sa úpravy daňového priznania (zabielená a nahradená výmera bytu), ktorú mal vykonať správca dane, táto predstavuje tzv. novotu v kasačnom konaní. Z povahy kasačnej sťažnosti vyplýva, že kasačný súd dokazovanie zásadne nevykonáva a na jeho rozhodnutie je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Pre rozhodnutie kasačného súdu sú skutkovým podkladom iba tie skutočnosti a dôkazy, ktoré účastníci konania uviedli v konaní pred krajským súdom. Novoty v kasačnom konaní zásadne nie sú prípustné, pretože kasačná sťažnosť je mimoriadnym opravným prostriedkom a režim koncentrácie konanie nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (Baricová, J., Fečík, M., Števíček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, 1632 s.).

60. Z kasačnej sťažnosti vyplýva, že tieto námietky sťažovateľa sú nové, teda také, ktoré sťažovateľ v podanej správnej žalobe neuviedol. Z obsahu námietok pritom nevyplýva, že by tieto sťažovateľ nemohol uviesť už v žalobe (nakoľko daňové priznanie bolo súčasťou spisu orgánu verejnej správy) a nič mu v tom nebránilo. Z uvedeného dôvodu na tieto kasačné námietky kasačný súd neprihliadal.

61. Kasačný súd konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

62. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 SSP.

63. Toto rozhodnutie prijal kasačný senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný riadny opravný prostriedok.